

Já si své našel!

Jednoho slunného jarního rána, kdy už jsou všichni popeláři na nohou, se jeden chudý leč laskavý muž probouzí na prochladlé lavičce v parku. Teplé sluneční paprsky lechtají koruny stromů a osvětlují holuby vrkající na větví stoletého dubu. Za zvuku kamenné fontány vstává a rozhlíží se kolem. Jako každý den se vydává hledat jídlo, aby ukojil svůj hlad. Stejnou denní trasou obchází všechny popelnice v okolí, jen aby našel cokoli, co by mu alespoň na chvíli ulevilo od křečí. Zrovna, když prochází ulicí Gen. Svobody spatří něco, co ještě při svých toulkách neviděl, červený kontejner. Při bližším zkoumání zjišťuje, že se jedná o kontejner na zpětný odběr baterií a drobného elektrozařízení. Stejně kontejnery poté našel i na ulici Jeremenkova a Temenická. „Tyto neznám, museli je sem dát dnes ráno.“ pomyslel si. Hlasité kručení ho opět nutí hledat dál. Při probírání obyčejných popelnic nachází věci, které patří do červených kontejnerů. Z nějakého důvodu, možná z potřeby být nějak užitečný, je nakládá do svého vozíku a vydává se zpět k nejbližšímu kontejneru. Po vyhození cítí krásný pocit nápomoci a uvolnění od každodenního stereotypu. Od té doby se každý den pokoušel takto pomoci a recyklovat i papíry a plasty. Jeho snaha nebyla nadarmo, práce, kterou vykonával, si všimli místní lidé. Osudu tohoto pracovitého člověka jim přišlo líto a rozhodli se mu pomoci. Dávali mu jídlo i oblečení, nakonec se stal vzorem a celebritou města. Nakonec si našel práci v městských službách, kterou vykonával svědomitě a pečlivě. Za peníze, které šetřil, si pronajal menší obytný automobil, v kterém nyní spojeně žije.

